

ἐποιήσας ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ σου· ἔλεησον καὶ ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ποιήσον μεθ' ἡμῶν ἔλεος καὶ ἀράνισον (1) ἐξ ἡμῶν τὸν βύθιον δράκοντα τοῦτον· καὶ ἐὰν τοῦτο ποιήσεις πιστεύω κἀγὼ τῷ Χριστῷ καὶ βαπτίζομαι». Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἅγιος Ὑπάτιος· «ἐὰν πιστεύεις ἐτοιμὸς εἶμι τοῦτο ποιῆσαι». Ὁ βασιλεὺς λέγει (2)· «καὶ εἰ παρακούσω σου τὴν ἐντολὴν ζωόκαυστον ποιήσον κἀμέ ὡς τοὺς στρατιώτας». Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἅγιος· «φέρε μοι ὧδε τοὺς μιερεῖς (3) τῶν θεῶν σου καὶ ποιήσωσιν εὐχὴν πρῶτον ἡμῶν· καὶ εἰ δυνηθῶσιν ἐκβαλεῖν (4) αὐτὸν πιστεύομεν καὶ ἡμεῖς ὅτι δυνατοὶ οἱ θεοὶ σου». Λέγει αὐτῷ ὁ βασιλεὺς· «ἐποίησαν καθὼς λέγεις ἀλλ' οὐδὲν ἴσχυσαν· καὶ διὰ τοῦτο προσεκαλεσάμην σε». Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἅγιος· «φέρε μοι κηρία τρία καὶ θυμιατήριον· σὺ δὲ ἀνελθὼν ἀνωθεν διὰ τῶν θυρίδων θεάσαι αὐτοῦ τὴν παρέλευσιν». Βαλὼν δὲ ὁ ἅγιος τὴν ἀγίαν αὐτοῦ στολὴν καὶ λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ἱερεῖς τρεῖς τῶν χριστιανῶν εἰσήλθεν εἰς τὴν πύλην (5) ὅπου ἦν ὁ δράκων καὶ ποιήσας τὴν ἐν Χριστῷ σφραγίδα ἐρράγη ἡ κλεῖδα (sic) εἰς τρία· ὡσαύτως καὶ [237] ἡ πύλη σιδηρᾶ οὕσα καὶ αὐτὴ ἐρράγη εἰς τρία· καὶ ἐγένετο ὡσεὶ κονιορτὸς τῆς γῆς. Ὁ δὲ τρισμὸς τῆς κλείδης καὶ τῆς πύλης ἐγένοντο (sic) ὡς βρονταὶ ἐπὰ καὶ φόβος ἔλαβεν ἅπαντας· οἱ δὲ ἱερεῖς οἱ μετ' αὐτοῦ ὄντες ἔφυγον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ ἅγιος Ὑπάτιος ἔσω τῆς πύλης καὶ θεασάμενος (6) τὸ μέγεθος τοῦ δράκοντος ἐφοβήθη φόβῳ μεγάλῳ (7) καὶ ἀνατείνας τὸ ὄμμα αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπεν· «κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ἐκ τοῦ μικροῦ θανάτου καὶ τοῦ πυρὸς σώσας με καὶ ἀναστήσας με, καὶ τὸ “χαῖρε” μοὶ εἰπὼν, αὐτὸς καὶ νῦν ἐμφάνηθι πρὸς με καὶ τὸν βύθιον δράκοντα τοῦτον ἐνίσχυσόν με ἀποκτείνειν, ἵνα γνῶσωμαι πάντες ὅτι σὺ εἰς μόνος θεὸς ἀληθινὸς καὶ ἰσχυρὸς καὶ μακρόθυμος, καὶ ποιῶν θαυμάσια· σὺ εἰς (***) ὁ θεὸς μόνος». Προσευχομένου δὲ αὐτοῦ παρέστη αὐτῷ ὁ Σωτὴρ καὶ λέγει αὐτῷ· «χαῖροις, Ὑπάτιε· ἐγὼ εἶμι μετὰ σοῦ· μὴ πτοηθῆς αὐτὸν ἀλλὰ ταχέως ἀποκτείνων αὐτόν». Ὁ δὲ μακάριος Ὑπάτιος ἀκούσας τῆς φωνῆς τοῦ κυρίου ἐχάρη χαρὰν μεγάλην καὶ ἐκτείνας τὴν ῥάβδον αὐτοῦ ἐρράπτισεν αὐτὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ λέγει αὐτῷ· «ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ σοὶ λέγω, ἀναχώρησον ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης πρὶν κακῶς σε ἀναλώσω». Ὁ δὲ δράκων ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐβουλήθη καταπιεῖν αὐτόν. Γνοὺς δὲ ὁ ἅγιος ὅτι κατ' αὐτοῦ ἐτοιμάζεται, κύψας ἤρπασεν αὐτόν ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ ἔσυρεν αὐτόν ἕως τῆς πύλης· καὶ λαβὼν κλοιὸν σιδηροῦν μετὰ ἀλύσεως, ἔδησεν αὐτόν ἀπὸ τοῦ τραχήλου· καὶ ἔσυραν (8) αὐτὸν ἄνδρες τετρακόσιοι καὶ ἤγαγον αὐτόν ἔξω καὶ ἔθηκαν μέσον τῆς πόλεως καὶ ἔκασαν αὐτοῦ ἐκεῖσε.

(1) ἐξ ἡμῶν d. C.

(2) ὁ β. τῷ ἀγίῳ εἶπεν· ἐτοιμὸς εἶμι ποιῆσαι τοῦτο· εἰ δὲ παρακ. V.

(3) ἱερεῖς N R¹ R²

(4) ἐκβάλλει C V.

(5) εἰς τὴν πόλιν (!) C.

(6) θεασάμενον C.

(7) φόβῳ μέγα C.

(8) εἶτα ἤγαγον σχοίνιον παχὺ καὶ ἔδησαν ἐκ τῆς ἀλύσεως καὶ ἔσυραν κτλ. V.

(**) cod. εἰς.